

PREVOD VIDEO KERWINA RAE-A: LANGUAGES OF KIDS – JEZIKI OTROK

Energija je prvi jezik otroka. Najprej govorijo energijo, šele nato slovensko. Ko si npr. z otrokom v isti sobi, ko misliš, da z njim preživljaš čas, pa si na telefonu in pravzaprav nisi pozoren na otroka, takrat ni nobene uglašenosti z otrokom. Uglašenost je, ko otrok čuti tvojo pozornost. Govorim o pozornosti. To je tvoja fizična prisotnost in tvoj očesni fokus. Saj veste, ko ste z nekom, še posebej z nekom, za katerega vam je mar, točno veste kdaj vam ne namenja pozornosti. Ko so pozorno, ko vas gledajo globoko v oči in vam govorijo lepe reči, iz vas prikličejo nekaj zaradi česar se počutite dobro. In z otroki je enako. Z vsemi je enako. Ampak otroci še posebej zahtevajo uglašenost, ker bi lahko rekli, da gre pri tem za neke stopnje varnosti za otroka. Prva stopnja varnosti za otroka je, če se počutijo energijsko varno. To je, da so uglašeni. Ker se konstantno uglašujejo z okolico, pobirajo vso energijo, je energija njihov prvi jezik. Najprej govorijo energijo, šele nato slovensko. To otroci znajo. Še preden znajo uporabljati jezik in vizualno govorico, se znajo uglasiti na njihovo okolje in začutiti kakšna je energijska informacija in kaj pomeni. Če začutijo manko energije nekoga, recimo starša, vedo pa, da potrebujejo njegovo energijo za preživetje, bo otrok v nekaterih primerih povzročil neko vedenje, da bo pridobil, kar potrebuje. Za otroka je pozornost pozornost. Bodisi negativna bodisi pozitivna pozornost, otrok je, v večini primerov, ne razlikuje. Zato se bodo velikokrat otroci tudi neprimerno obnašali. Iščejo uglašenost. Iščejo prisotnost. Iščejo tiste tri sekunde, ko jih pogledate v oči in jim rečete: 'Ti pr... smrk...' Iščejo povezavo. Otrok bo čutil kdaj je fizično varen. Uglasil se bo na informacijo okolja v katerem živi. In tista stopnja varnosti skozi katero se uglašuje, določa kako se bodo razvijali njegovi možgani. Če pogledamo slabo prilagojen razvoj možganov, lahko to pripelje do zelo nizke faze kot je npr. disleksija, ADHD in druge oblike, ki se lahko diagnosticirajo kot okvarjenost, napaka ali motnja. Vsa ta kemična neravnovesja se manifestirajo kot posledica slabo prilagojenega razvoja možganov. Slabo prilagojen razvoj možganov pa se večinoma zgodi kot rezultat razvoja otroških možganov v okolju, kjer se otrok ne počuti varno. Stopnja nevarnosti ali nesigurnosti, ki jo otrok občuti in njihovo trajanje, bodo določili kako slabo prilagojeno bodo razviti možgani. In kadar imajo starši otrok radi, skrbijo zanje, ampak ne nudijo dovolj uglašenosti, lahko sicer pride do slabo prilagojenega razvoja možganov, ampak mogoče le do kakšnih vedenjskih težav, kot npr. ADHD, tu in tam kakšno neprimerno obnašanje, iskanje pozornosti. Če pa je otrok fizično ali spolno zlorabljen, kar je drugi konec spektra. Na eni strani imamo otroka, ki ni toliko energijsko varen, je pa varen fizično. Ker ni v polnosti energijsko varen, možgani ne bodo razviti v polnem potencialu, ampak bodo vseeno kar v redu razviti. Druga stran spektra pa je torej, ko gre za fizično nevarnost, spolno nevarnost, čustveno nevarnost, energijsko nevarnost. Tukaj pa je razvoj možganov hudo neprilagojen, kar povzroča hude vedenjske težave, hude motnje. Včasih tudi, v nekaterih primerih, zelo hudo kemično neravnovesje v možganih, kjer je nivo dopamina (hormona sreče) tako nizek, da vsakič, ko doživijo kaj prijetnega (obnašanje ali substanco), kar jim dvigne nivo dopamina, razvijejo odvisno vedenje. Pri ljudeh pride v večini primerov do odvisnosti, ker imajo nizek nivo dopamina in, ko počnejo stvari zaradi katerih se počutijo dobro, postanejo od njih odvisni. Lahko gre za igranje igrice, poker, stave na konje, seks ali droge. Če pogledamo pod to, se vse vrti okrog ne-varnosti. Lahko gre za nizko stopnjo

Z OTROKI DOMA

nevarnosti ali visoko stopnjo nevarnosti, kar je samo po sebi lahko stanje, ki povzroči odvisnost. Razlog pa je nesposobnosti ravnovesja – regulacije. Torej, če se otrok počuti energijsko nevarno, ali zna uravnati ta čustva, ki jih doživlja. Če se otrok počuti fizično nevarno, ali zna takrat uravnavati ta čustva. Zato je naša vloga starša tako kritično pomembna. Ker je naša naloga, da vodimo otroka. Da ga vodimo skozi te situacije in, ko nas pogledajo, da jih znamo rešiti. Je zelo podobno vlogi voditelja. Vzemimo analogijo vojne. Pelješ vojake v vojno in, ko so prestrašeni, kaj storijo? Pogledajo generala in gledajo kaj on počne. In dokler se drži pištola in se bori, samo delaj to, kar on dela, ker on nas vodi. In otroci so zelo podobni. Ko se ne počutijo varno, pogledajo starša, pogledajo avtoriteto, pogledajo vodja krdela v okolju. Obnašajo se tako kot on. In če imamo disfunkcionalnega odraslega, ki je ravno tako nereguliran kot otrok, je vse, kar se bo otrok naučil, to, kako se ne regulira. In kot rezultat tega, to je pomanjkanja regulacije – uravnovešanja, nastanejo resne težave.